

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobci: a) **IDS Praha a. s.**, IČO: 60194260
se sídlem Praha 2, Nové Město, Na Moráni 360/3
b) **Š. F.**
bytem X
c) **MVDr. V. F.**
bytem X
d) **V. F.**
bytem X
e) **H. J.**
bytem X
všichni zastoupeni advokátem Mgr. Zdeňkem Vaňátkem
se sídlem Praha 1, Národní 365/43

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2/2

za účasti: I) **Central Group Nové Pitkovice III. a.s.**, IČO: 24246743
se sídlem Praha 4, Na Strži 1702/65
II) **Pražská developerská společnost, příspěvková organizace**, IČO: 09211322
se sídlem Praha 1, Staré Město, U radnice 10/2
zastoupená advokátem Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D.

se sídlem Praha 1, Na Florenci 2116/15

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2022, č. j. MHMP 1322578/2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jejich odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 ze dne 7. 10. 2021, č. j. MCP8 393921/2021. Uvedeným rozhodnutím bylo na základě žádosti společnosti Central Group Nové Pitkovice III. a.s. (dále jen „stavebník“) podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, vydáno stavební povolení na stavbu „*Obytný soubor Z., bytový dům C, Praha, L., Z., V. L.m.*“ na pozemku parc. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG v k. ú. L. (dále jen „stavba“), a to za podmínek uvedených v rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobci tvrdili, že napadeným rozhodnutím byl porušen stavební zákon, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ, nemá oporu ve spise a dále procesním postupem žalovaného byli žalobci zkráceni na svých právech. Konkrétně namítali, že žalovaný svůj závěr k vypořádání námitky týkající se vydržení práva žalobci spočívající ve vzniku věcného břemene – služebnosti práva přístupu na pozemek žalobců parc. č. XH přes pozemek parc. č. XA, vše v k. ú. L., opírá o ryze formalistický přístup, že nedohledal namítané zatížení pozemku parc. č. XA v katastru nemovitostí. Žalovaný však nepřihlédl k tomu, že existence stávajícího chodníku na uvedeném pozemku, který slouží jako přístup ke stavbě č. p. X, je zaznamenána v rozhodnutích prvostupňového orgánu minimálně od roku 1995. Záznamy o existenci stávajícího chodníku přes pozemek parc. č. XA na pozemek parc. č. XH lze nalézt v minulých územních plánech hl. m. Prahy (např. v územním planu z roku 2009) a v dokumentech, se kterými stavební úřad v minulosti pracoval, jako je stavební povolení či ohlášení stavby. Tvrdili, že stávající chodník na pozemku parc. č. XA je zakreslen i v aktuálním územním plánu hl. m. Prahy, kdy výkres současného územního plánu a vyznačení přístupového chodníku do objektu č. p. X přes pozemek parc. č. XA, X, je dostupný i online na <https://app.iprpraha.cz/apl/app/vykresyUP/>.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

3. Tvrdili, že navrženým rozsahem zástavby bytového domu bude ztížen přístup do jejich stavby č. p. X a bude tedy i ztížen zásah složek záchranného systému, zejména hasičů.
4. Dle žalobců žalovaný zvolil ryze formalistický přístup, i pokud jde o závěry k bodu III. odvolání, kdy nepřihlédl k tvrzení, že povolením hromadné garáže v počtu 48 stání, z toho 43 k 62 bytovým jednotkám a 5 návštěvnických stání je počet stání poddimenzován a dojde tak k silnému zatížení okolí bytového domu, pokud jde o požadavky na parkování, což bude mít dopad i na žalobce. Žalovaný se s uvedenou skutečností nijak nevypořádal. Žalobci tak i zde byli zkráceni na svých právech.
5. K závěrům žalovaného k bodu V. odvolání žalobci tvrdili, že navržený bytový dům je předimenzovaný s ohledem na okolní historickou zástavbu a jeho stavbou budou s ohledem na navrženou hmotu a výšku bytového domu změněny i ekologické poměry na nemovitostech žalobců zejména tím, že budou nepřiměřeně zastíněny, dále se zhorší větratelnost vzniklého vnitrobloku a s ohledem na klimatické změny se navýší i jeho přehřívání, což je v přímém rozporu s politikou města. I v tomto případě se žalovaný s tvrzením žalobců nevypořádal.
6. Pokud jde o bod VI. odvolání, žalobci tvrdili, že v územním řízení byli jako účastníci řízení opomenuti, ačkoliv jsou stavebnímu úřadu známi, čímž došlo ke zkrácení jejich práv, zejména pak u žalobců b) až e).
7. Formalistický závěr žalovaného dle žalobců převážil rovněž u závěrů k bodu VII. odvolání, kdy došlo ke zvýhodnění stavebníka, neboť žalovaný konstatoval, že stavebnímu úřadu byly poměry na staveništi dobře známy a žádost poskytla dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby, kdy tím byly kumulativně splněny podmínky pro upuštění od místního šetření. Žalobci s uvedeným závěrem nesouhlasili a tvrdili, že kdy jindy než při místním šetření se mohlo zjistit, že s ohledem na navrženou hmotu a výšku bytového domu budou změněny i ekologické poměry na nemovitostech žalobců zejména tím, že budou nepřiměřeně zastíněny, dále se zhorší větratelnost vzniklého vnitrobloku a s ohledem na klimatické změny se navýší i jeho přehřívání. I v tomto případě byli žalobci zkráceni na svých právech.
8. Konečně žalobci nesouhlasili se závěry k bodu VIII. odvolání, když opětovně tvrdili, že se žalovaný nevypořádal zejména s tím, zda navrženou hmotou a výškou stavby nebudou podstatně změněny i ekologické poměry na nemovitostech žalobců v jejich neprospěch zejména tím, že budou nepřiměřeně zastíněny, dále se zhorší větratelnost vzniklého vnitrobloku a s ohledem na klimatické změny se navýší i jeho přehřívání.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

9. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, neboť žalobci uplatnili zcela obdobné námitky, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
10. Žalovaný odmítl tvrzení žalobců, že rozsahem zástavby bude ztížen přístup do jejich objektu č. p. X, k. ú. L., neboť tato skutečnost nevyplývá z výroku napadeného rozhodnutí, kde ve výčtu pozemků dotčených stavbou není zahrnut pozemek par. č. XA, k.ú. L. Znamená to, že navržená stavba nezasahuje na daný pozemek. Tvrzení žalobců nelze dovodit ani z projektové dokumentace ověřené k stavebnímu povolení, konkrétně z výkresu Koordinační situace C.3. V napadeném rozhodnutí je uvedeno, že tento pozemek není dotčen žádnou částí bytového domu „C“ s výjimkou podzemních kotev pro zajištění stavební jámy pro založení stavby, které se nepropisují na povrch pozemku parc. č. XA, k.ú. L., tak, aby žalobcům byl ztížen pohyb v zeleni, jak je zřejmé z výpisu katastru nemovitostí a faktického

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

stavu dohledatelného na místě samém. Není zřejmé ani to, co vede žalobce k názoru o vydržení služebnosti k pozemku parc. č. XA, k.ú. L., pro přístup k jejich nemovitosti. Nahlédnutím do katastru nemovitostí žalovaný opakovaně ověřil, že pozemek parc. č. XA, k. ú. L., je zatížen toliko věcným břemenem užívání pro vedení telekomunikační sítě ve prospěch společnosti GTS Czech s.r.o. Z výpisu katastru nemovitostí vyplývá, že pozemek parc. č. XA, k. ú. L., plní funkci zeleně, a to i fakticky. Přístup k nemovitosti žalobců z jižní strany, konkrétně k jižní štitové stěně (bez otvorů) objektu č.p. X, k.ú. L., zajišťuje komunikace s pevným povrchem na pozemku parc. č. XI, k.ú. L., která je vedena v katastru nemovitostí jako ostatní komunikace. Ani tento pozemek není dotčen žádnou částí navržené stavby bytového domu „C“, jak je zřejmé z žalobou napadeného rozhodnutí a projektové dokumentace. Žalovaný považuje za nedůvodné, aby složky integrovaného záchranného systému zásah prováděly z nezpevněného pozemku zeleně, když k tomu je předurčena přímo ulice Zenklova. Tvrzení žalobců, že povolením stavby je ztížen přístup k objektu č.p. X, k.ú. L., přes pozemek parc. č. XA, k.ú. L., přes který vede chodník, je tedy liché.

11. Žalovaný nepřisvědčil tvrzení žalobců, že v důsledku formalistického přístupu nepřihlédl k jejich námitkám o počtu garážových stání. Ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona, výslovně stanovuje, že k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, se ve stavebním řízení nepřihlíží. Řešení kapacity parkování je územně technickou podmínkou, která byla stanovena v rozhodnutí o umístění stavby ze dne 15. 11. 2018. Judikatura Nejvyššího správního soudu zastává názor, že námitky, které spadají do územního řízení, není odvolací správní orgán povinen ve stavebním řízení zkoumat.
12. Výše uvedené platí rovněž pro tvrzení žalobců, že bytový dům je předimenzovaný s ohledem na okolní historickou zástavbu, dojde k nepřiměřenému zastínění a zhorší se větratelnost vzniklého vnitrobloku a přehřívání. Jedná se o námitky územně technického charakteru, a tedy spadající do územního řízení.
13. K opakované námitce, podle které došlo k upuštění od ústního jednání, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2008, č. j. 9 As 80/2007-66. Nejvyšší správní soud zde posuzoval důvodnost upuštění od místního šetření dle předchozího zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), přesto jeho závěry dopadají na případy posuzované podle současně platného stavebního zákona, neboť oba zákony vycházejí ze shodných podmínek pro upuštění od místního šetření. Žalovanému nebylo zřejmé, jakým způsobem by stavební úřad posuzoval na místě samém důvodnost tvrzení žalobců, že navrženou hmotou a výškou stavby budou vyvolány změny ekologických poměrů na jejich nemovitostech zastíněním, zhoršení větratelnosti a zvýšení přehřívání, a to za situace, kdy stavební úřad má k dispozici výkresy architektonicko-stavebního řešení projektové dokumentace. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobci nemohou být kráceni na svých právech absencí místního šetření, neboť stavební úřad řádně formou veřejné vyhlášky a v zákonem stanovené lhůtě umožnil všem účastníkům řízení uplatnit námitky.
14. K opakovanému tvrzení žalobců, že byli jako účastníci řízení opomenuti, žalovaný odkázal na rozhodnutí o umístění stavby ze dne 15. 11. 2018, č. j. MCP8 261479/2018, které bylo doručováno velkému počtu účastníků řízení. Tudíž doručování bylo vedeno ve smyslu § 144 správního řádu veřejnou vyhláškou. Nelze tedy souhlasit s tvrzením žalobců, že byli v řízení o umístění stavby opomenuti.

15. Stavebník v podání ze dne 17. 3. 2023 k námitce, ve které žalobci namítali vydržení práva věcného břemene, uvedl, že způsoby vzniku věcných břemen, resp. služebností, jsou otázkou občanskoprávní, nikoliv otázkou stavebního práva. Úkolem orgánů stavební správy není posuzování toho, zda věcné břemeno vzniklo či nikoliv. Stavebníku nebylo známo, že by byl předmětný pozemek zatížen věcným břemenem průchodu ve prospěch žalobců. O takové situaci žalobci se stavebníkem nikdy nejednali, věcné břemeno není zapsáno v katastru nemovitostí a navíc by výkon práv z takového věcného břemene byl nerealizovatelný, neboť uváděný pozemek žalobců je obehnan plotem – přístup na něj z pozemku stavebníka je tak znemožněn. Dále uvedl, že přístup ke stavbě žalobců není stavbou dotčen. Přístup ke své stavbě mají žalobci z opačné strany, než bude stát stavba. Argumentace žalobců omezením přístupu složek záchranného systému není pravdivá – okolí stavby žalobců bude veřejným prostranstvím, tedy složky záchranného systému se ke stavbě žalobců dostanou stejným způsobem, jako je tomu doposud.
16. Dále měl stavebník za to, že počty parkovacích stání pro stavby v hlavním městě Praze jsou regulovány vyhláškou č. 10/2016 Sb., hlavního města Prahy – pražskými stavebními předpisy (PSP). Co do počtu parkovacích stání tak stavební úřad zkoumá, zda tento počet naplňuje regulativ PSP, který je v tomto případě naplněn.
17. K námitce, ve které žalobci namítali zhoršení větratelnosti a zvýšení přehřívání, stavebník sdělil, že uváděné emise byly zkoumány příslušným orgánem ochrany životního prostředí (Odbor životního prostředí úřadu MČ Prahy 8) – tedy odborným orgánem, v jehož gesci je posuzování staveb z hlediska ekologických poměrů v území. Následně bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko ze dne 1. 7. 2020, č. j. MCP8 160201/2020. Žalobní důvod žalobci ničím nedokládají, jedná se pouze o jejich domněnku, která je ovšem uvedeným závazným stanoviskem vyvrácena.
18. Námitku, že žalobci byli opomenuti jako účastníci řízení, stavebník označil za nepravdivou. Oznámení o zahájení územního řízení bylo žalobcům doručováno formou veřejné vyhlášky z důvodu velkého množství účastníků řízení, a to v souladu se stavebním zákonem.
19. K tvrzení, že stavební úřad neprovedl místní šetření v místě stavby, stavebník sdělil, že o stavbě rozhodoval místní stavební úřad, kterému jsou poměry v území dobře známy. Stavební úřad proto postupoval zcela v souladu s § 112 odst. 2 stavebního zákona.
20. Osoba zúčastněná na řízení – Pražská developerská společnost, příspěvková organizace (dále jen PDS) v podání ze dne 20. 4. 2023 odmítla námitku žalobců stran vzniku věcného břemena (služebnosti) k pozemku p. č. XA spočívající v právu přístupu přes něj na jejich pozemek p. č. XH. PDS souhlasila se žalovaným, že žalobci věcné břemeno nevydrželi, protože pro to nebyly splněny podmínky podle tehdy účinné právní úpravy, tj. § 151n zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, a to ani podle aktuálně účinné právní úpravy (§ 1257 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). Žalobci přecházeli přes cizí pozemek, aniž by o tom jeho vlastník věděl. Kromě toho z napadeného rozhodnutí plyne, že pozemek parc. č. XA nenáleží mezi pozemky, na nichž má být stavba realizována. Uvedený pozemek není záměrem dotčen. Závěrem PDS požádala o přiznání náhrady nákladů řízení.
21. V replice ze dne 30. 5. 2023 žalobci zopakovali svá tvrzení z podané žaloby.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

23. Při ústním jednání konaném dne 5. 6. 2023 účastníci řízení, stejně jako osoby zúčastněné na řízení setrvali na svých stanoviscích a odkázali na svá předchozí vyjádření ve věci.
24. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 114 odst. 2 stavebního zákona k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování územně plánovací dokumentace nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží.
 - Podle § 112 odst. 2 stavebního zákona od ohledání na místě, popřípadě i od ústního jednání může stavební úřad upustit, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby a stanovení podmínek k jejímu provádění. Upustí-li od ústního jednání, určí lhůtu, která nesmí být kratší než 10 dnů, do kdy mohou dotčené orgány uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námitky, popřípadě důkazy. Zároveň je upozorní, že k později uplatněným závazným stanoviskům, námitkám, popřípadě důkazům nebude přihlédnuto.
25. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
26. Soud považuje za nutné úvodem konstatovat, že žalobci v podané žalobě toliko opakují námitky uplatněné v podaném odvolání, a to aniž by jakýmkoliv způsobem zareagovali na argumentaci žalovaného uvedenou v napadeném rozhodnutí. Námitky žalobců tak již vypořádával žalovaný ve svém rozhodnutí. Za této situace žalobci, kteří vůči vypořádání svých námitek ze strany žalovaného neuplatňují konkrétní a usouvztažněné pochyby, argumentaci žalovaného konkrétně nevyvrací, s jednotlivými úvahami přímo nepolemizují, ale jen znovu opakují to, na co už bylo reagováno, neotvírají soudu možnost, aby působil jako arbitr mezi konkurujícími argumenty. Role soudu proto zůstává v tom, aby přezkoumal, zda úvahy žalovaného jsou racionální a logicky soudržné, přičemž v tomto ohledu v napadeném rozhodnutí soud neshledal žádný deficit, který by měl vliv na zákonnost rozhodnutí. Soud proto u jednotlivých námitek vycházel z podstaty vypořádání námitek ze strany žalovaného s tím, že v podrobnostech odkazuje na napadené rozhodnutí.
27. K námitce týkající se vzniku věcného břemene, respektive služebnosti práva přístupu na pozemek žalobců parc. č. XH přes pozemek parc. č. XA, vše v k. ú. L., soud předně uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru o nedůvodnosti námitky žalobců na základě 3 skutečností, a to (1) neexistence zápisu věcného břemene v katastru nemovitostí, když navíc vydržení věcného břemene popíral i vlastník pozemku parc. č. XA v k. ú. L., (2) opožděnost tvrzení o existenci věcného břemene, neboť toto tvrzení mělo být žalobci uplatněno již v územním řízení, a (3) pozemek parc. č. XA v k. ú. L. je předmětnou stavbou dotčen pouze konstrukčním prvkem (podzemními kotvami předvrtané pilotové stěny pro zajištění stavební jámy po dobu výstavby spodní stavby bytového domu), který nekoresponduje s povrchem daného pozemku, a tudíž nedojde k omezení užívání daného pozemku. Žalovaný se tedy námitkou žalobců pregnantně zabýval a žalobcům zcela konkrétně sdělil, na základě jakých skutečností a důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti této námitky. S výše uvedeným vypořádáním námitky žalobců se soud ztotožňuje.
28. K tvrzení žalobců, podle kterého žalovaný nepřihlédl k existenci chodníků na pozemku parc. č. XA v k. ú. L., soud uvádí, že případná (ne)existence žalobci tvrzeného chodníku Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

nemůže nikterak zvrátit závěr žalovaného o nedůvodnosti námítky žalobců, respektive skutečnosti, které k uvedenému závěru žalovaného vedly. Jinými slovy případná (ne)existence žalobci tvrzeného chodníku nemá vliv na posouzení nedůvodnosti námítky žalobců. V této souvislosti soud zdůrazňuje zejména závěr žalovaného, podle kterého předmětnou stavbou nedojde k omezení užívání pozemku XA v k. ú. L. Uvedený závěr žalobci v podané žalobě nikterak nerozporovali.

29. K námitce žalobců, že stavbou bude ztížen přístup (a tedy i zásah složek záchranného systému) do jejich stavby č. p. X, že počet stání v hromadné garáži je poddimenzován a že stavba (bytový dům) je předdimenzovaná s ohledem na historickou zástavbu a navrženou hmotu a výšku stavby a ekologické poměry na nemovitostech žalobců, soud ve shodě s žalovaným uvádí, že se jedná o námítky spadající do územního řízení. Územní rozhodnutí však v projednávaném případě nebylo předmětem přezkumu žalovaného, a nemůže být tedy ani předmětem přezkumu soudu. Předmětem přezkumu žalovaného a následně soudu je výlučně stavební řízení, které bylo ukončeno vydáním stavebního povolení. Námitky, které svým obsahem spadají do územního řízení, pak ve smyslu § 114 odst. 2 stavebního zákona nejsou ve stavebním řízení relevantní.
30. K tomu soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2019, č. j. 4 As 12/2018-111, ve kterém Nejvyšší správní soud vymezil v obecné rovině rozdíl mezi územním a stavebním řízením. Konkrétně Nejvyšší správní soud konstatoval, že *[územní řízení lze definovat jako zákonem stanovený postup příslušných orgánů (stavebních úřadů), jejichž cílem je vydání územního rozhodnutí. Ustanovení § 90 stavebního zákona stanoví taxativní vymezení hledisek, na základě kterých stavební úřad posuzuje žádost žadatele o vydání územního rozhodnutí. Pouze tato hlediska jsou předmětem územního řízení a pouze v něm se jimi také stavební úřad zabývá. V případě, že stavební úřad dospěje k závěru, že záměr je v souladu s veškerými požadavky vymezenými ve zmíněném § 90 stavebního zákona, vydá územní rozhodnutí. Za předpokladu, že s územním rozhodnutím některý z účastníků územního řízení nesouhlasí, v takovém okamžiku je oprávněn proti územnímu rozhodnutí v zákonné lhůtě brojit nejprve odvoláním k nadřízenému správnímu orgánu a následně u správního soudu žalobou proti rozhodnutí. Na územní řízení pak zpravidla navazuje stavební řízení, jež může být zakončeno mj. vydáním stavebního povolení. Ve stavebním řízení však účastník nemůže ve smyslu § 114 odst. 2 stavebního zákona uplatňovat námitky, které byly nebo mohly být uplatněny v územním řízení. Místo zde mají jen námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo proti požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě (srov. § 114 odst. 1 stavebního zákona)]* (poznámka: zdůraznění provedl zdejší soud). Z výše uvedeného tedy vyplývá, že zatímco v územním řízení posuzuje stavební úřad stavbu z hledisek vymezených § 90 stavebního zákona, ve stavebním řízení ji posuzuje z hledisek uvedených v § 111 odst. 1 a 2 stavebního zákona. Z toho plyne i odlišný rozsah a předmět námitek, které mohou jednotliví účastníci v územním a stavebním řízení proti připravované stavbě uplatnit.
31. V projednávaném případě je zcela nepochybné, že námitky týkající se přístupu do stavby žalobců, počtu parkovacích stání, předdimenzování stavby s ohledem na okolí a zejména stavbu žalobců měli žalobci uplatnit v územním řízení. Tyto námitky se totiž nikterak nevztahují k projektové dokumentaci či způsobu provádění a užívání stavby a nesměřují ani proti požadavkům dotčených orgánů. Jak je uvedeno výše, podle § 114 odst. 2 stavebního zákona se k námitkám účastníků řízení, které mohly být uplatněny v územním řízení, ve stavebním řízení nepřihlíží. Tudíž ani v řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí tyto

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

námítky nelze posuzovat. Odmítl-li se tak žalovaný uvedenými námitkami zabývat, nelze tento postup označit za formalistický, neboť je souladný s § 114 odst. 2 stavebního zákona a ustálenou judikaturou správních soudů.

32. Nelze přisvědčit tvrzení, že žalobci byli opomenuti v územním řízení, ačkoliv jsou stavebnímu úřadu známi. K uvedené námitce soud odkazuje na napadené rozhodnutí, ve kterém žalovaný žalobcům sdělil, proč uvedenému tvrzení nepřisvědčil. Bylo tomu tak proto, že z územního rozhodnutí vyplývá, že žalobci byli účastníky tohoto řízení, a to z důvodu vlastnictví pozemku parc. č. XH a XJ v k. ú. L. Územní rozhodnutí pak bylo žalobcům řádně doručeno veřejnou vyhláškou v souladu s § 87 odst. 1 a 3 stavebního zákona. S ohledem na skutečnost, že tvrzení žalovaného mají podklad ve správním spisu předloženém žalovaným, konkrétně v rozhodnutí o umístění stavby, a dále protože žalobci se závěry žalovaného nikterak nepolemizují, neměl soud žádný důvod odchýlit se od vypořádání této námítky žalovaným. S vypořádáním uvedené námítky se soud plně ztotožňuje. Soud tak námitce žalobců nepřisvědčil.
33. Soud neshledal oprávněnou námitku, ve které žalobci vytýkali správním orgánům upuštění od ohledání na místě. I v tomto případě soud odkazuje na napadené rozhodnutí, ve kterém žalovaný žalobcům sdělil, že v daném případě stavební úřad využil možnosti postupovat podle § 112 odst. 2 stavebního zákona, jelikož byly splněny podmínky pro jeho aplikaci. Stavebnímu úřadu byly dobře známy poměry na místě a žádost poskytovala dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby a stanovení podmínek k jejímu provádění. Za těchto okolností by ohledání na místě nebylo účelné. V dané věci tak má soud ve shodě s žalovaným za to, že byly splněny podmínky § 112 odst. 2 stavebního zákona, a proto nedošlo ze strany správních orgánů k procesnímu pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Poukazují-li žalobci na to, že stavební úřad by při místním šetření zjistil, že se ohledem na navrženou hmotu a výšku stavby budou podstatně změněny ekologické poměry na nemovitostech žalobců v jejich neprospěch zejména tím, že budou nepřiměřeně zastíněny, dále se zhorší větratelnost vzniklého vnitrobloku a s ohledem na klimatické změny se navýší i jeho přehřívání, soud ve shodě s výše uvedeným opakuje, že se jedná o tvrzení, které mělo být uplatněno v územním řízení, ve stavebním řízení není toto tvrzení relevantní. S ohledem na výše uvedené neshledal soud námitku žalobců oprávněnou.
34. Závěrem soud k tvrzení žalobců, podle kterého žalovaný zvýhodnil stavebníka, jako velkou společnost, na úkor práv žalobců, soud uvádí, že uvedené tvrzení považuje za spekulaci, která nebyla ze strany žalobců nikterak doložena a které neposkytuje podklad ani předložený spisový materiál.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci nebyli ve sporu úspěšní a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.
37. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). K žádosti PDS o přiznání náhrady nákladů řízení soud uvádí, že sdělení PDS, že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, nelze považovat za plnění povinnosti soudem, když se jedná toliko o uplatnění procesního práva, které PDS jako osobě zúčastněné na řízení dle s. ř. s. přísluší. Soud pak neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, které by

odůvodňovaly přiznání náhrady nákladů PDS, když PDS toliko zopakovala argumentaci žalovaného uvedenou v napadeném rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 5. června 2023

Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.